

هم مشک را هم دست را دور از علم انداختند

زهرا حسین زاده متولد ۲۱ بهمن ۱۳۵۸ در شهرستان لعل و سرچنگل از توابع ولایت غور افغانستان است و اکنون سال هاست ساکن مشهد است. او کارشناسی ارشد فلسفه و کلام دارد و در این سال ها در فضای شعر مشهد حضور پررنگ و تأثیرگذاری داشته است. عضویت در تحریریه فصلنامه های خط سوم، در دری، ادبیات معاصر، دانشگاه هزاره و... بخشی از فعالیت های مستمر ادبی اوست. حسین زاده دلداده ائمه اطهار^(ع) است و عشق به اهل بیت^(ع) در بسیاری از اشعارش نمایان است چنان که همواره نامش را در بین برگزیدگان جشنواره های آیینی و مذهبی شنیده ایم. هم چنین در اشعار این شاعر فعال و با ذوق دغدغه های اجتماعی و رنجی را که همواره بر سرزمینش رفته نمایان است و حاصل آن چندین مجموعه درخور توجه است که در در این سال ها چاپ کرده است. مجموعه شعر «نامه ای از لاله کوهی»، «پلنگ در پرانتز»، «خانه بغض کوچکی است» و «جان پدر کجاستی» از آثار اوست. او سال هاست به تدریس ادبیات مشغول است و در حال حاضر مدیریت جلسه شعر مؤسسه فرهنگی در دری را در مشهد برعهده دارد.

سنگی رها شد در فضا شورش به راه انداختند
وا شد گل پیشانی ات دیگر تو را نشانختند
طی شد سکوت آب ها هر سو درختان ایستاد
محشر به پا شد موج ها خود را کبوتر ساختند
چرخید مردی آشنا در پیچ و خم های فرات
هم مشک را هم دست را دور از علم انداختند
دریاچه افتاد از نفس با جنبش لب های خشک
پیش از غروب ماهیان در حوضشان جان باختند
در زیر سقف نقره ای لاهوتیان گشتند خواب
بر زخم هر آینه ات اسپان سرکش تاختند
نزدیک تر شد ابرها برقی گلویت را شکافت
در لابه لای نيزه ها خورشید را نشانختند؟
آتش وزید از هر طرف بانوی باران می دويد
پروانگان تاریخ را در شعله ها پرداختند

زهرا حسین زاده

نخستین بانوی اسیر ایرانی

خدیجه میرشکار متولد سال ۱۳۳۷ در شهرستان دشت آزادگان، از توابع استان خوزستان، است. او در هفتم مهرماه سال ۵۹، یعنی تنها چند روز بعد از شروع جنگ تحمیلی، اسیر شد و ۲ سال بسیار سخت را در زندان های دولت بعثی عراق سپری کرد. او اولین زن اسیر ایرانی است که با جراحات بسیار، دوران اسارت را گذراند. بانو میرشکار ۱۷ سال پیش مشهد را برای زندگی انتخاب کرد. کتاب «تا نیمه راه» مجموعه خاطرات شفاهی اوست.

لاله سادات کوثری
روناغم نگار

بازخوانی نقش مدیریتی حضرت زینب (س) در واقعه عاشورا

نهیضت زینبی

نهیضت خونین و جاودانه کربلا از مهم ترین حوادث تاریخ اسلام به شمار می رود. عاشورا نهضتی است که امام حسین^(ع) آن را پدیدآورد. اما آنچه که باعث شد عاشورا به یک نهضت بزرگ و ماندگار تبدیل شود، تنها اتفاقات صحرای کربلا در روز دهم محرم نبود بلکه ادامه این نهضت، مسیری پرفراز و نشیب بود که ادامه دهنده آن با نقش مدیریتی بزرگ زن تاریخ اسلام حضرت زینب^(س) کامل شد، مدیری مدبر که به مثابه یک جایگاه حساس و راهبردی، دل به دریا زد و با استفاده از مشی و خرد جمعی رشته امور را در دست گرفت تا غائله را به نفع اسلام به کرسی بنشاند.

کارشناسان حوزه علم مدیریت معتقدند مدیریت بحران عبارت است توانایی به کارگیری تدابیر آگاهانه و عالمانه برای هر حادثه یا وضعیتی که حالتی فوق العاده دارد و قصد دارد جامعه هدف را از حالت تعادل خارج و آن واقعه را از مسیر اصلی خود منحرف کند. قیام خونین امام^(ع) در ظهر روز دهم به وقوع پیوسته و نفس جهاد در راه خدا شکل گرفته است. از یک مرحله به بعد، دیگر ذهن جامعه اسلامی نیازمند تزیق آگاهی است تا مسیر حق علیه باطل به فرماندهی امام حسین^(ع) از مسیر اصلی خود منحرف نشود. زمام این امور را باید کسی در دست بگیرد که هم مدیر است و هم مدبر، هم داناست و هم واقف. اتفاقا با مرور تاریخ اسلام درمی یابیم که در همه روزهای مهم تاریخ اسلام، همیشه در حساس ترین و کلیدی ترین مقاطع تاریخی، زنان مسلمان نقش آفرین بوده اند. اگر جامعه اسلامی را در عصر امام حسین^(ع) به مثابه یک سازمان در نظر بگیریم و امام^(ع) را راهبر و رهبر و فرمانده این سازمان، با وقوع قیام عاشورا سازمان به هدف راهبردی خود رسیده است اما این تنها یک بعد ماجراست. روی دیگر سکه فرمانده بعدی است که قرار است سازمان را در مسیر هدف به ثمر نمانده، هدایت، راهنمایی و ماندگار کند. برای به دست گرفتن سر رشته امور، چه کسی بهتر و گزیده تر از زینب^(س) که در تکیون شخصیتش، عامل وراثت، تربیت و محیط و خانواده نقش بنیادین داشته اند.

در پی واقعه دردناک کربلا، حضرت زینب^(س) مسئولیت سنگینی را عهده دار شد زیرا امام حسین^(ع) پدیدآورنده نهضت بود و حالا ادامه دهنده آن خواهرش حضرت زینب^(س) است. نهضت عاشورا با شهادت امام^(ع) به فرجام و هدف پایانی نرسید، بلکه هدایت و رهبری آن به دست با کفایت ثلاله خاندان علی^(ع) بود. مرحله دوم نهضت در دستان یک زن قرار گرفته است. حضرت زینب^(س) در واقع، انقلاب دیگری آغاز کرد. مرحله دوم نهضت حسینی توسط زینب کبری^(س) رهبری و هدایت شد.

نقش مدیریتی حضرت زینب^(س) پس از عاشورا، در کنار سرپرستی اسیران و حفظ جان امام سجاد^(ع) از خطرها، در حقیقت توانست انقلاب حسینی را با تحمل زحمات فراوان با تعیین خط مشی درست به پیروزی نهایی برساند. خروجی این نگاه مدبرانه هم رسالت وی بود که با صلابت و استواری به پایان رسید تا آیین پیامبر^(ص) و انقلاب کربلا دستخوش تحریف نشود.